

РЕШЕНИЕ

№ 603

гр. София, 25.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 16.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9655** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалбата на Ф. А. И. чрез адвокат Р. К. срещу Решение № ПИ-282/30.08.2023г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на Ф. А. И. срещу Разпореждане № С230022-137-0006192/15.08.2023г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Жалбоподателят оспорва като незаконосъобразно обжалваното решение по съображения за неправилно приложение на материалния закон. Счита, че следва да бъдат погасени по давност установените публични задължения във връзка с изпълнително дело №221241244/2022г. на Национална агенция по приходите, тъй като същите са за периода 2018г.- 2019г. Сочи, че задълженията се погасяват с 5-годишна давност съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК, поради което иска прекратяване на изпълнителното дело и отмяна на наложените обезпечителни мерки. Излага доводи за недължимост на претендираните от НАП задължения, тъй като незаконосъобразно са му възложени по чл. 19 от ДОПК в качеството му на управител на „БКС“ ООД, ЕИК[ЕИК]/. По така изложените съображения иска отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответната страна – Директорът на ТД на НАП С. чрез процесуален представител юрк. Р., оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното: В ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ е образувано изпълнително дело №221241244/2022 г. срещу Ф. А. И. въз основа на установени и изискуеми публични вземания по изпълнителни основания - декларации, подадени от задълженото лице с изчислени от него публични задължения и влязъл в сила Ревизионен акт №Р-22002322000632-091-001/29.06.2022 г.

На 13.09.2022г. е издадено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №С220022-048-0107543/13.09.2022 г. по изпълнително дело №221241244/2022г., връчено на лицето на 29.11.2022 г.

Съгласно чл. 215, ал. 1 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения по изпълнително дело №221241244/2022г. са предприети действия от публичен изпълнител, а именно: Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. №С220022-023-0000990/05.04.2022г., Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки, на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК, с изх. №С220022-139-0001549/11.07.2022г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С220022-022-0065553/27.09.2022г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С220022-022-0065796/28.09.2022г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0000034/09.01.2023г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0021801/29.03.2023 г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0024290/07.04.2023 г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0039618/06.06.2023г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0051258/24.07.2023г.

Издадени са разпореждания за изпълнение с изх. №С220022-029-005226 от 08.12.2022 г. /дата на връчване 08.12.2022 г./, изх. №С220022-029-0052270/08.12.2022 г. /дата на връчване 09.12.2022 г./, изх. №С220022-029-0052273/08.12.2022 г. /дата на връчване 09.12.2022 г./, изх. №С230022-029-0000060/09.01.2023 г. /дата на връчване 09.01.2023 г./, изх. №С230022-029-0011621/24.03.2023 г. /дата на връчване 24.03.2023 г./, изх. №С230022-029-0011622/24.03.2023 г. /дата на връчване 24.03.2023 г./.

На 09.08.2023 г. е подадено от Ф. А. И. възражение за изтекла погасителна давност с вх. №С230022-000-0386492/09.08.2023г. по описа на ТД на НАП С., относно публични задължения за периода от 2018 г. до 2023 г.

Във връзка с постъпилото искане е издадено оспорваното в настоящото производство Разпореждане с изх. №С230022-137-0006192/15.08.2023г., с което съгласно чл. 225 от ДОПК, се отказва погасяването по давност на публичните задължения за периода от 2018 г. до 30.06.2023г. по декларации, подадени от задълженото лице и ревизионен акт.

Разпореждането е оспорено по административен ред, в резултат на което е постановено процесното Решение № ПИ-282/30.08.2023г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на Ф. А. И. срещу Разпореждане № С230022-137-0006192/15.08.2023г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя чрез връчването му на 03.10.2023г. по електронен път /л. 36/ Жалбата е подадена до АССГ на 05.10.2023г. чрез ТД на НАП-С. т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваното Решение е издадено от Е. Н. - Директор на Териториална дирекция на НАП – С. и представлява валиден административен акт, доколкото материалната, териториалната или персоналната компетентност на издателя му не е оспорена по делото. Решението на Директора на ТД на НАП С. в случая е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, Директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си се е произнесъл с решение по оспореното пред него разпореждане. С оглед изложеното обжалваното решение представлява валиден административен акт.

Настоящият състав на съда намира, че оспореното Решение № ПИ-282/30.08.2023г. е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано. Не се установят по делото и допуснати от административния орган съществени нарушения на процесуалните правила.

Обжалваното разпореждане с изх. №С230022-137-0006192/15.08.2023г. е издадено от компетентен орган, в съответствие с правомощията му по чл. 12, ал. 4, т. 1 от ДОПК, като са спазени изискванията за форма и съдържание.

Обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител са постановени при спазване на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел „I.“.

Като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 170 от ДОПК).

Правилата за спиране и прекъсване на давността са регламентирани в чл. 172 от ДОПК, както следва: според ал. 1 давността спира: 1/ когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2/ когато изпълнението на акта, с който е установено

вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3/ когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4/ когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5/ с налагането на обезпечителни мерки; 6/ когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; според ал. 2 давността се прекъсва - с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. Съгласно чл. 172, ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Съдът намира, че административният орган при постановяване на процесния акт е съобразил цитираното от жалбоподателя тълкувателно решение №7/2021 от 15 април 2021г. по тълкувателно дело №8 от 2019 г. на ВАС. Съгласно тълкувателното решение: 1. образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността. 2. съобщението по чл. 221, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността. Нормата на чл. 172, ал. 2 ДОПК предвижда като юридически факт, прекъсващ давността, предприемането на действия по принудително изпълнение.

В случая публичният изпълнител се е позовал на основание спиране на давността, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, с налагането на обезпечителни мерки – запор върху банкови сметки и запор върху МПС, като са налични доказателства, че жалбоподателят е клиент на търговската банка, като издаденото запорно съобщение представлява действие по налагане на запор, поради което е приложима в случая десетгодишната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

На следващо място публичният изпълнител се е позовал и на прекъсване на давността на основание чл. чл. 172, ал. 2 от ДОПК, като са предприети действия по принудително изпълнение, представляващи издадени Разпореждания за изпълнение на запорни съобщения с изх. №С220022-029-005226 от 08.12.2022 г. /дата на връчване 08.12.2022 г./, изх. №С220022-029-0052270/08.12.2022 г. /дата на връчване 09.12.2022 г./, изх. №С220022-029-0052273/08.12.2022 г. /дата на връчване 09.12.2022 г./, изх. №С230022-029-0000060/09.01.2023 г. /дата на връчване 09.01.2023 г./, изх. №С230022-029-0011621/24.03.2023 г. /дата на връчване 24.03.2023 г./, изх. №С230022-029-0011622/24.03.2023 г. /дата на връчване 24.03.2023 г./.

Според практиката на Върховният административен съд спирането на погасителния давностен срок за публичните вземания на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК е обусловено от ефективното налагане на обезпечителни мерки. Нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК не сочи какви следва да бъдат тези мерки, поради което такива са както същинските обезпечителни мерки по раздел II от Глава двадесет четвърта от ДОПК, така и предварителните обезпечителни мерки (решение №11606 от 03.10.2017 г. по адм. д. №1719/2017 г., I отд. на ВАС). Определящо е дали обезпечителните мерки са ефективно наложени, а не техния вид.

В случая действия по прекъсване на давността, съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК, е предприемането на действия по принудително изпълнение. Изпълнително действие, прекъсващо давността по реда на ДОПК, е и изпълнение върху вземане – от издаване на разпореждането за изпълнение на банката /доставчика на платежни услуги/ трето задължено лице. В допълнение в чл. 215, ал. 1 от ДОПК, раздел III „Способи“, глава Двадесет и пета „Принудително изпълнение“ са посочени способите за осъществяване на принудително изпълнение на вземанията по ДОПК.

Предвид гореизложеното не е изтекъл предвиденият абсолютен давностен срок от десет години, при което възражението за изтекла давност е неоснователно, както е приел публичният изпълнител в обжалвания отказ.

Неотносими в настоящото производство са възраженията на жалбоподателя за недължимост на задълженията, тъй като са му възложени по чл. 19 от ДОПК, в качеството му на управител на „БКС“ ООД. В случая е налице е годно изпълнително основание – Ревизионен акт №Р-22002322000632-091-001/29.06.2022г., връчен по електронен път на 29.06.2022 г., с установени публични задължения, не е обжалван и е влязъл в сила. Изпълнителното дело №221241244/2022г. срещу Ф. А. И. е образувано въз основа на годни изпълнителни основания - декларации, подадени от задълженото лице с изчислени от него публични задължения и влязъл в сила ревизионен акт, т. е. жалбоподателят има знанието относно публичните си задължения, които не е заплатил в законоустановения срок и за които са наложени обезпечителни мерки – запор на банкови сметки, запор на МПС, запор върху вземане от трето задължено лице.

Следва да се съобрази и факта, че с параграф §29, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020г., до отмяната на извънредното положение, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, тоест за времето от 13.03.2020г. до 13.05.2020г., съответно срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК следва да бъде удължен с още 2 месеца. Във връзка със §29, т. 2 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., давностният срок на основание чл. 171 от ДОПК (ал. 1 и ал. 2) спира за периода на извънредното положение, считано от 24.03.2020г. до 21.05.2020г. Предвид §13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето давностният срок продължава да тече от 22.05.2020 г. В тази връзка, изводите на решаващия орган са законосъобразни и правилни.

С оглед гореизложеното неоснователно жалбоподателят твърди, че петгодишната погасителна давност за задълженията му по изпълнително дело №[ЕИК]/2022г. по описа на ТД на НАП С. е изтекла. Безспорно е, че в конкретния случай не е изтекъл абсолютен давностен срок за погасяване публичните задължения на Ф. А. И.. Като е стигнал до същите правни изводи директорът на ТД на НАП – С. е постановил правилно решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само са производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Водим от горното, Административен съд София – град, III отделение, 55 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. А. И. срещу Решение № ПИ-282/30.08.2023г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на Ф. А. И. срещу Разпореждане № С230022-137-0006192/15.08.2023г., издадено от

публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА „Ф. А. И. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица] да заплати на ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100, 00 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: